

STUDENTEN WEEKBLAD

16^e Jaargang.
No. 6.

REDACTEUREN:

H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS,
J. H. MEYER, A. J. MOLLINGER, W. F. E. VAN HASSELT.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag
7 Nov. '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

HEDEN OVERLEED:

JOR-HAHN

in leven Dichter-Giftmenger.

Toen bovenstaand bericht ons dezen morgen bereikte speedden wij ons in allerijl naar de plaats des onheils. In de nu verlaten zetterij aan de Vlamingstraat wachtte ons een eenvoudige plechtigheid. Daar ook was het gebeurd: bij het uitdragen van den laatsten letterbak had onze dichter zich van het leven beroofd. Het ledige lokaal had niettemin een ietwat feestelijk aanzien. Het was duidelijk zichtbaar hoezeer vele der bezoekers zich ontlast voelden van den Sater; hijzelve lag met een ironischen glimlach op de lippen te midden der menigte. Een kort woord tot zijne nagedachtenis werd met blijkbare aandoening gesproken door den Comm. Vice-Secr. van den Senaat van het D. S. C.; hierop antwoordde de zoon van den overledene getroffen, hoewel ietwat satyrisch. Ten slotte stelde spreker ons — die hij zijne pleeggrootouders noemde — eenige der nagelaten papieren van zijn vader ter hand, ter eventueele publicatie.

Vervolgens ging men in optocht langs de Vlamingstraat en Oude Delft naar het Café: „de Oude Balk”, waar de overledene een laatste rustplaats zou vinden naast zoovele andere herinneringen aan een roemrijk verleden.

Onze correspondent wist het juiste moment te treffen om de stoet te vereeuwigen.

Behalve de Senaats-attaché in het rijtuig herkent men nog verscheidene bekende persoonlijkheden, o.a. de H.H. Tonny, Poetih en Nanny, Mej. Grotendorst, gevolgd door leden van de D. S. Geheelonthoudersvereniging, de heer Bakhoven (alle achter het lijk).

In de Balk (die voor deze gelegenheid gerestaureerd was) had de bijzetting plaats. Zonder incidenten verliep ook deze plechtigheid — behalve dat de heer Van der Werfhorst, die persé het woord wilde hebben, (voor een persoonlijk feit zooals hij zeide) gewelddadig uit den kelder moest verwijderd worden.

Van de nagelaten geschriften van Jor-Hahn hopen wij u spoedig wat voor te leggen, alléén het grafschrift zij hier nog vermeld:

Niet al te veel gerouwd,
JOR-HAHN rust zacht, meneeren!
Want 't is u toevertrouwd
Uzelf te parodieeren!

BERICHT.

Uit de Redactie getreden:

Mej. M. A. DE VAL.

Inhoud.

- Overlijdingsbericht Jor-Hahn.
- Delftsch Studenten-Corps.
 - Brief van Ping-Pong-Ho aan zijn vriend Kwing-Kwang-Ho, door Ping-Pong-Ho.
 - Verkiezingen, door W. M. G.
 - De Almanak.
- Delftsche Studenten-Bond.
 - Rede, uitgesproken door den heer H. R. Beukelman, president, ter gelegenheid van de Inauguratie der Candidaat-leden op den 16en Diës Natalis van den Delftschen Studentenbond.
- Gedachten en gedichten.
 - Twee Liedjes in Mineur, door L. de Testa.
 - Gebed, door M. F.
 - De Offerande. Een Oostersche Parabel, door Ben-Hur.
 - Salomé, door M.
- Van verre en nabij.
 - Friesche Letterkunde, door W. J. v. d. M.
- Wetenschap en wijsheid.
 - Iets over de Alchemie.
- Vereenigingsleven.
 - De zedelijke beteekenis van het Socialisme. Verslag van de lezing van Ds. S. K. Bakker, door P. Schut.
 - Sociaal-Demokratische Studenten-Club.
- Feuilleton.
 - De Aap, door S.
- Technische Hoogeschool.
- Ingekomen boeken.
- Correspondentie.
- Lijst van Vergaderingen.
- Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Brief van Ping-Pong-Ho aan zijn vriend Kwing-Kwang-Ho.

Waarde Kwing-Kwang.

Zooals ik u reeds zoo lang beloofd heb, zal ik u gaan vertellen van wat mij in dit vreemde land overkomen is. Mijn vriend, die mij reeds zoo vele wonderbare dingen toonde, bracht mij deze keer in een klein stadje, dat Delft heette. Hoewel men het bij ons, wegens zijn gering aantal inwoners, een dorpje zou noemen, zoo kan mij dit woord toch niet bevallen, daar dit plaatsje in al zijn kleinheid een afspiegeling is van het groote leven daarbuiten en in verkleinden vorm alle woelingen van de groote maatschappij doormaakt.

In dit stedeke dan, want zoo zal ik het maar blijven noemen, bevindt zich ook een geheel aparte kring van jongelieden, die zich voorbereiden voor het groote leven en gij begrijpt, mijn waarde, dat in zulk een kring alle deugden en gewoonten, welke hen later van nut kunnen zijn, bij uitstek ontwikkeld worden. Groot was dan ook mijn vreugde, toen mijn vriend, dien gij uit mijne vorige brieven reeds kent, mij temidden dezer jongelieden inleidde.

Wij kwamen in een groote zaal, waar een schemerachtig duister heerschte en waar de beschilderde wanden en zoldering, zacht verlicht door kleine muurlampjes, een indruk van groote gezelligheid gaven. Maar, daar was iets, dat een gevoel gaf als van een ongewoon gebeuren, iets onrustigs, dat de atmosfeer drukkend maakte.

Aan vele kleine tafeltjes zaten jongelieden bijeen, maar spoedig was het mij duidelijk, dat het middelpunt gevormd werd door een groep, die gezeten was om een groot vuur, waarbij een groene tafel stond. Telkens wendden de blikken der anderen zich naar deze menschen en hoewel zij zelven niets zeiden en zich met niets bemoeiden, zoo schenen zij als met magische kracht de gesprekken der anderen te doen ophouden en de aandacht van allen tot zich te trekken. Begrijpend, dat zich hier een grootsch gebeuren voor mijn ziel afspeelde, begaf ik mij naar het groote vuur om van deze zwijgende lieden te leeren.

Zooals men dat hier gewoon is, waarde Kwing-Kwang, stelde ik mij voor aan een man, die over de groene tafel gebogen zat en in diep nadenken het hoofd in de handen steunde, en ik zeide:

„Ping-Pong-Ho!”

Zonder op te kijken, antwoordde hij: „Knaakmans, aangenaam!” en bleef voor zich uitstaren op het groene laken. Denkend dat hij misschien een zonderling was, wende ik mij tot een ander en zeide weer:

„Ping-Pong-Ho!”

Maar ook deze heette Knaakmans en ook hij draaide zich niet om en zeide verder niets.

Toen heb ik mij gezet in een zachte stoel, die daar

Feuilleton.

De Aap.

Toen de juffrouw 's morgens aan Loot's slaapkamer klopte kwam er geen antwoord; een uur later evenmin; om één uur maakte zij de kamerdeur open en zag dat het bed onbeslapen was. 's Avonds toen zij naar boyen ging, was Loot nog niet thuis; en pas vier dagen later kwam hij 's middags met een breed verband om zijn hoofd en doodsbleek binnen loopen.

Hij antwoordde niet op haar vragen, maar ging direct naar de Sociëteit en bestelde daar cognac. Een uur later vonden wij hem met vier ledige glaasjes voor zich en krabbelende in een klein schetsboekje. Wij informeerden direct naar zijn ondervindingen, maar zonder te spreken stak hij ons het boekje over.

Al lang kenden wij Loot's gewoonte om schetsjes te maken; dikwijls zat hij op de meest ongewone momenten in het boekje te krabbelen. De bladzijde, die hij ons toestak, bevatte niets anders dan een vrij handig opzetje van een zittende aap. Er omheen waren allerlei kleine krabbels, hetzelfde apengezicht voorstellende, een grijnzend, ietwat kwaadaardig

dicht bij stond, en van uit dien stoel heb ik de gewoonten van deze Knaakmansen bestudeerd, waarvan ik u een getrouw verslag zal doen:

Deze lieden dan, hadden zich om een grooten tafel geschaard waarop behalve vele plaatjes ook een groot aantal beenen voorwerpen lagen. Allen zaten ineengedoken, den rug gekromd en gaven zich met verhitte hoofden en bevende handen geheel over aan een inspannend gadeslaan van wat op deze tafel geschiedde. Niemand zeide iets, slechts keken zij af en toe elkaar aan en schoven elkander om beurten de beenen voorwerpen toe. Wat dit precies waren, kon ik vanuit mijn zitplaats niet zien, maar zij schenen zeer gehecht te zijn aan deze beenderen. Soms betasten zij ze liefkoozend of legden ze netjes op stapeltjes. Slechts nu en dan verbrak de uitroep „Knaak” de stilte, terwijl telkens, wanneer een der mannen zich ophief en aanstalten maakte om te vertrekken een kort ruziën oplaaide, waarbij het mij toescheen alsof zij den weggaande tot blijven uitnoodigden. Hunne stilzwijgende gezelligheid scheen zoo groot te zijn dat zij elkaar slechts ongaarne zagen vertrekken.

Toen reeds velen vertrokken waren en de zaal leeg en kil werd, ben ook ik gegaan en thuisgekomen schreef ik bij het gezellige licht van mijn bureaulamp al mijne wederwaardigheden op.

Wat zegt gij wel . . . maar neen, haast zou ik nog een grappige gebeurtenis vergeten, die zich ongeveer halfweg den avond voordeed.

Door een kleine deur dicht bij het groote vuur trad een man binnen. Te oordeelen naar den omvang van zijn buik moet het een zeer wijze man geweest zijn. En nauwelijks zagen zij hem of drie der mannen-bij-het-groote-vuur, die den geheelen avond nog niets gezegd hadden, begonnen luid te roepen, terwijl zij hunne gezichten vreugdevol vertrokken: „kwek, kwek, kwek . . .” geruimen tijd achtereen. Daarna vervielen zij weer in hetzelfde doffe zwijgen.

Welnu, mijn waarde Kwing-Kwang, zoudt gij zoo iets wel gelooven?

Ik verzeker u dat ik slechts vertelde, wat ik met eigen oogen gezien heb in dit vreemde land!

Uw Vriend,

PING-PONG-HO.

Verkiezingen.

De tijd nadert weer waarop in de Kroegvestibule de bekende briefjes zullen worden opgehangen, waarop vermeld staat: *Het bestuur stelt voor het jaar 1913—1914, de volgende Candidaten:*

Deze Candidaten vormen gedurende veertien dagen het onderwerp van vele gesprekken. Het voor en tegen wordt overwogen. De een wordt niet berekend geacht voor zijn taak, de ander laat zich te veel leiden door anderen. In 't kort ze zijn het onderwerp van veler gesprekken.

Na veertien dagen worden deze Candidaten bij enkele candidaatstelling **verkozen** verklaard.

masker. Alleen de oogen waren overal slapjes aangegeven. Op den rand van het blad was een beetje bloed, verder was er niets bijzonders aan.

Loot zeide nog altijd niets; onder het breede verband kwam zijn gezicht vreemd-bleek uit en zijn hand beefde toen hij het boekje terugnam.

„Vertel nu in 's hemelsnaam wat er is” riep ik ongeduldig: „Wat is dat voor een wond op je hoofd, en waar heb je al dien tijd gezeten?”

Hij lachte even en begon toen te vertellen:

„Het was dus verleden Maandag dat ik 's middags naar Rotterdam ben gegaan; ik wilde een beetje schetsen in de dierentuin. Eerst liep ik wat rond, en kwam eindelijk bij het apenhuis; het was er leeg en daar het een beetje begon te regenen, besloot ik daar maar te blijven teekenen. Een oppasser bracht mij een stoeltje en ik ging zitten voor het hok van zoo'n groote bruine aap met wangzakken. . . . Trouwens op het plaatje kun je hem goed herkennen. Ik weet niet wat er mij toe bracht juist bij dat beest te gaan zitten, misschien omdat hij zoo stil zat rond te kijken, of misschien was het ook iets anders.”

Even was het of Loot's onderkaak trilde toen hij zoover was, maar spoedig daarop ging hij verder:

„Zooals ik je dan al vertelde, het begon te regenen; de droppels tikten op het glazen dak boven mij, en het licht viel al schemerig naar binnen. Het was zonderling stil in

Hoe nu, zult ge vragen, waar zijn al die menschen gebleven, die de candidaat niet berekend achtten voor zijn taak, die vonden, dat hij zich door anderen liet leiden?

Hebben al die menschen, die zoo verontwaardigd waren, over het feit, dat een bestuur zulke menschen durfde stellen, zich niet eens de moeite gegeven een tegen-candidaat te stellen?

Ja, dat is een treurige waarheid. De menschen loopen op het oogenblik te veel mee met de sleur. Ge zult ze kunnen zien zitten, met heftigheid de wenschelijkheid van een tegen-candidaat betoogende. Maar komt het werkelijk op het zoeken en het stellen van een candidaat aan, dan is plotseling het heilige vuur gedoofd, dan zijn ze teruggevallen in het wat-kan-het-mij-eigenlijk-schelen stadium.

Iedereen zal het met mij eens zijn, dat een bestuur, dat bij enkele candidaatsstelling gekozen wordt, meestal niet alle, onder de leden, heerschende richtingen zal bevatten.

Een bestuur moet echter de vertegenwoordiging zijn van alle leden der Vereeniging. Hun daden moeten een uiting zijn van de wenschen der leden. En dit kan slechts als een bestuur voortdurend in contact blijft met de leden zelf. Dan pas kan zij de wenschen van de leden leeren kennen, begrijpen en uitvoeren.

Vult echter een bestuur voortdurend zich zelf aan, dan krijgt men onvermijdelijk een kring van kennissen, daar het oude bestuur natuurlijk een keuze doet uit hem bekende personen, terwijl ze de hun onbekende menschen van wier al of niet geschiktheid, ze niet op de hoogte zijn, links laten liggen. We krijgen zoo langzamerhand een bestuur, dat geen kennis meer neemt van de wenschen der leden. Niet langer zijn de bestuurders de eerste dienaren, maar ze zijn de despotische regeerders der leden geworden.

Dit kan voorkomen worden, indien gij, die op het oogenblik alleen *betoogt*, dat de candidaten ongeschikt zijn, u de moeite geeft, om te zien naar een tegen-candidaat. Dan pas als tegen-candidaten uit alle kringen inkomen, als stemmingen schering en inslag zijn geworden, zal men kunnen spreken van een werkelijke vertegenwoordiging der leden. Dan zal iedereen zich warm maken voor de verkiezingen, waar ook zijn partij bij vertegenwoordigd is. De belangstelling in corpszaken zal opbloeien en de goede gevolgen zullen niet uitblijven.

Daarom Corpsleden, zit niet stil en uit uw verontwaardiging niet alleen in groote woorden.

Toont dat ge werkelijk vertegenwoordiging van alle leden wenscht en

STELT TEGEN-CANDIDATEN.

W. M. G.

De Almanak.

Het is November, de inzendingstermijn is verstreken, en zooals de landman zijn oogst nagaat, zoo bezag ook de Almanak-redactie wat deze Octobermaand haar gebracht had.

En zij vond een oogst zóó verscheiden, zóó grillig als slechts weinigen het verwacht zouden hebben. Want ziet,

het huis . . . de oppasser was ook weg, en ik zat alleen tusschen al die opgesloten beesten. Maar ik schetste door aan mijn aap; ik zat droog en had allen tijd. Toch hielp het mij niet of ik mij al inpraatte dat het rustigen beschut was, . . . die duffe warmte om mij heen, en al die zwijgende gevangenen begonnen mij onrustig te maken.

De aap zat nog altijd stil . . . hij had aldoor voor zich gekeken, maar nu was het mij of iederen keer dat ik mijne oogen opsloeg, hij de zijne afwendde. Eenmaal toen ik plotseling opkeek trof mij zoo'n venijnige blik dat ik er even koud van werd. Het beest zat vlak voor mij tegen de tralies, de kleine leerachtige vingertjes eromheen-geklemd; boven de plooiën van zijn wangzakken, en aan weerszijden van den breeden platten neus, loerden zijn oogen. Maar even later waasden ze weg achter de oogharen.

Het werd mij nu — eerlijk gezegd — wel wat luguber daar; het schemerde al, en de regen ruischte onafgebroken op het glazen dak. Ik besloot dan ook maar om er een eind aan te maken. Even schetste ik ingespannen voort, en juist wilde ik de laatste lijn geven, toen het gebeurde."

Hier trilde Loot van emotie, een bos kwam op zijn wangen, en zijn oogen keken groot van ontzetting onder den lap uit.

"Ijverig en niets vermoedend keek ik op, maar direct week ik ontzet achteruit; het beest had den grijnzenden kop naar voren gestoken; de lippen waren boven en onder omgekruld, en de tanden stonden geel en smal in het

sommige der bossen waren veel te zwaar, anderen weer — en dikwijls juist diegenen, die men gaarne dikker gezien had — waren klein en dun, en naast het prachtigste koren had men soms met eyenveel vlijt en ijver geheel andere planten verzameld, ja, zelfs school in een der bossen een giftig addertje.

Aan hen, die zich de moeite gaven iets in te sturen, brengen wij gaarne onzen dank, maar helaas, geheel en al tevreden zijn met deze eerste oogst, dat kan nog niet.

De tijden van de staalmeesters zijn weliswaar voorbij, een leege tafel is het niet die de redactie voor zich heeft, maar toch zijn er hier en daar nog open plekken en zou men in den komenden Almanak nog vele ledige bladen moeten vinden.

Om eens iets te noemen: de **Kalender** — niet het schutblad maar de kalender zelve —, een onderwerp, dat de grootst mogelijke vrijheid laat aan de fantasie van den teekenaar: hiervoor is nog geen enkele inzending. Dan een aantal der *grote* teekeningen als bijv.: **Delftsch Studenten-Corps, Technische Hoogeschool, Mengelwerk, Varia, Adreslijst**, waarvoor toch zeker een ruime keuze noodig is om tot iets goeds te komen, ook voor dezen is weinig of niets ingekomen. De vereenigingen daarentegen zijn zeer verschillend bedeed; sommigen prijken met zes hoofden, anderen moeten het geheel zonder doen.

Tot deze laatsten behooren: **Weerbaarheid, Fotografen, Civiel en Bouwkundig Leesgez., Hockey en Bandy en Schaakclub**. Teneinde ook van: **Debating, Laga, Caroussel, Technisch Leesgez., Tooneel, Lawn Tennis, Sportvereeniging** en **IJscub** een weinig meer keuze te hebben is dan ook besloten de inzendingstermijn te verlengen tot **15 November**. Voor het mengelwerk en in 't bijzonder voor **varia** geldt deze verlenging natuurlijk ook, hoewel 't aantal inzendingen daarvoor niet overmatig klein is te noemen. Korte gedichtjes en niet-al-te-lange prozastukken echter zullen steeds welkom zijn . . . tot 15 November tenminste.

Delftsche Studenten-Bond.

REDE, uitgesproken door den heer H. R. BEUKELMAN, president, ter gelegenheid van de inauguratie der Candidaat-leden op den 16en Diés Natalis van den Delftschen Studentenbond.

Mijne Heeren Medebestuurders, Mijne Heeren Leden, Mijne Heeren Candidaat-leden van den Delftschen Studentenbond.

Het is mij een groot voorrecht op heden het woord tot U te mogen richten.

Sterker toch dan bij den dagelijkschen gang der dingen, is bij ons het besef levendig van de groote beteekenis van onzen Bond voor ons student zijn, op dezen herdenkingsdag, den 16en Diés Natalis van den D. S. B.

Meer dan anders voelen wij ons ontvankelijk voor den idealen zin van onze vereeniging, krachtiger wordt in ons het verlangen om mede te werken aan hare verdere ont-

zwartroode tandvleesch, zijn oogen puilden naar buiten, en zijn arm had hij dreigend tusschen de tralies doorgestoken tot vlak voor mijn gezicht. Op hetzelfde oogenblik krijschte hij iets tegen mij . . . ik zweer je dat ik hem verstond, het was iets van *maladetta* en hij krijschte het tusschen zijn hakige tanden uit. Tegelijk vlamde er een fel geel licht door de zaal, dat groenig in zijn oogen flitste . . . een krakende donderslag dreunde boven het glazen dak en alle apen begonnen tegelijk te gillen en te krijschen . . . Verder weet ik niets meer. Het schijnt dat ik met mijn hoofd tegen het ijzeren hekje gevallen ben; en gisteravond werd ik wakker in het ziekenhuis . . . Daar heb je de geheele geschiedenis." — — — — —

Wij zijn later nog eens met z'n drieën naar het Ziekenhuis in Rotterdam gegaan. Loot was even achteruitgebleven, en wij waren hem ietwat luidruchtig lachend voorgegaan naar den kooi. Er zat een groote bruine aap in, die niet de minste notitie van ons nam . . . maar het is een feit, dat, toen Loot bij ons kwam staan, het dier met een venijnige zwaai naar voren kwam en aan de ijzeren tralies ging rammelen.

Daarna hebben we nog cognac gedronken bij Hoogendijk in de Bodega.

S.

wikkeling en vervolmaking. En zoo hoop ik, dat als ik voor korten tijd uwe aandacht vraag, het mij zal gelukken de juiste woorden te vinden, opdat wat mij naar de keel welt, bij U allen weerklank moge vinden, zoodat wij sterk door onze eendracht en gedragen door ons enthousiasme blijmoedig het nieuwe Bondsjaar tegemoet kunnen zien.

Mijne Heeren Candidaat-Leden.

Allereerst wil ik tot U het woord richten.

Het valt mij daarbij niet moeilijk mij in uwe toestand te verplaatsen en mij in uwe gevoelens in te leven.

Zoolang is het nog niet geleden, dat ik op dezelfde wijze mij hier bevond als gij nu en het is dan ook niet uit hoofde van de weinige jaren verschil in ouderdom, dat ik mij tot uw zedenmeester opwerp.

Het is omdat gij nog student moet worden en ik het reeds ben.

Wel zijt gij reeds eenigen tijd in Delft en onze verplichte kennismaking heeft U in staat gesteld van vele zaken kennis te nemen, doch uiteraard zijn al uw indrukken nog zeer verward; en zeer zeker, en hier spreekt eigen herinnering mede, beantwoorden de dingen, die gij gezien en onderzonden hebt veelal zeer weinig aan de voorstellingen die gij er van hadt.

Een student, dat moest een vroolijke levenslustige jonge man zijn, vol toewijding voor zijn vak, vol belangstelling voor ieder vraagstuk op maatschappelijk of zedelijk gebied, eene belangstelling die bij tijden kon groeien tot een edele geestdrift voor de goede zaak.

Zoo ongeveer niet waar, moest gij U wel een student voorstellen, als ge dacht aan de stuwkracht, die in alle cultuurlanden van de studeerende jongelingschap uitgaat, aan het patriotisme van den Duitschen student, de sociale bemoeienissen van den Engelschen, de taalstrijd van den Vlaamschen, de gevaarlijke pionniersarbeid van den Russischen, en zoo waren nog velen op te noemen...; echter waar blijft de Nederlandsche?

De Hollandsche studentenmaatschappij is inderdaad een beschamend iets.

Eene beschaming voor hare leden in de eerste plaats, beschaming voor buitenstaanders ook, die haar zoo dulden.

Al te zeer teekent onzen volksaard zich af in de houding die tegenover de studentenwereld wordt ingenomen.

Durft iemand het wagen, en met recht, op misstanden te wijzen en te verlangen, dat daar verbetering in kome, dan wordt zijn stem van alle kanten door het geroep van „vrijheid, vrijheid, de historische academische vrijheid” overschreeuwd. Het ware beter te spreken van ongebondenheid, daar dit toch vrijwel met de hier te lande gebruikelijke opvatting van vrijheid strookt.

Onbegrijpelijk inderdaad is het, dat waar de Staat der Nederlanden op ieder student een behoorlijk aantal ronde Hollandsche guldens toelegt, onze vaderlandsche koopmanszin het blijkbaar niet noodig acht daartegenover eenige waarborgen te eischen, dat de spes patriae ook ten bate der gemeenschap iets presteeren kan en niet alleen in staat is om in moederland of koloniën een goed bezoldigde betrekking te veroveren. Vanuit dat oogpunt bezien kunnen onze Nederlandsche Hoogeschoolen niet dan als een zeer onsolide geldbelegging worden beschouwd.

Maar het is thans niet de tijd om over deze zaken uit te weiden en beter nog dan door mijne woorden zult ge uit eigen ervaring leeren, dat de Hollandsche student, de goeden niet te na gesproken, slechts één typeerende eigenschap bezit, nl. lauwheid, dat hij leeft in den tijd der matige belangstelling.

Zeker men doet wat aan sociale kwesties, aan wijsbegeerte, aan litteratuur, richt vereenigingen op, doch alles met een zekere gereserveerdheid en als het ware steeds met een excuus op de lippen, dat men zich aan dergelijke uitzonderlijke dingen te buiten gaat.

Ook in de studentenpers vinden we de getrouwe weerspiegeling van de bovengenoemde gevoelens. De z.g. litteraire prestaties ademen den wekelijks-sentimenteelen geest van „la tristesse contemporaine” en al wortelt al die droefheid en zwaarmoedigheid meestal niet diep, dat de studentenmaatschappij in het algemeen niet tot een frisscher, krachtiger uiting in staat is, moet toch wel tot nadenken stemmen.

Mijne Heeren, straks leden van den D. S. B., wellicht vraagt gij U af, waartoe ik U al deze dingen voorhoud, in dezen vorm, op deze plaats en op dit uur, of ik U voor den tijd uwe illusies van het studentenleven wil ontnemen door slechts te spreken van de grauwe realiteit.

Neen, het is slechts om U te behoeden voor den verderfe-

lijken invloed van sleur en onverschilligheid, welke als een langzaam werkend gif uw geestkracht zou verlammen.

Ik heb U niet voor te houden, dat studeren uw eerste plicht is, dat hebt gij allen van huis uit meegekregen. Noch is het mijn taak U hier een dosis levenswijsheid toe te dienen, waarvan het zuivere theoretische nut en de praktische onwaarde U reeds bij uw eerste desillusie zouden blijken.

Mijn taak acht ik slechts U te doordringen van uw maatschappelijke plicht als student, tegenover de gemeenschap in de eerste plaats, tegenover den D. S. B. in het bijzonder.

En waar leiding van ouderen en wijzen in dit opzicht ons stelselmatig onthouden wordt, daar moeten wij, studenten, zelf de hand aan de ploeg slaan, zijn wij op onderlingen hulp en steun aangewezen, is *zelfopvoeding* datgene wat wij moeten betrachten.

Men verwarre dit niet met een soort uitspanning des geestes, die men wel eens als „werken aan algemeene ontwikkeling” aanduidt, meest beoefend in den vorm van het lezen van goedkope uitgaafjes van diverse filosofen of economen.

Evenmin als men een bruikbaar ingenieur zou worden door een Sammlung Göschen van buiten te leeren, evenmin vormt zich een karakter door dergelijke prutserij. Neen, het woord van Goethe moet ons tot leidssnoer dienen: Greift nur hinein ins volle Menschenleben... En als wij dan bedenken wat onze latere positie in de maatschappij zal zijn, hoe wij zullen staan tusschen werkgever en werknemer in, dan zullen we begrijpen, dat wij in de eerste plaats onze oogen niet mogen sluiten voor dat ingewikkelde maatschappelijke proces, dat in dezen tijd bezig is, zich af te spelen en wat men wel eens als arbeidersbeweging aan geeft.

Daarbij vooral moeten we aanraking met de werkelijkheid zoeken, niet dom weg ons bepalen tot het lezen van krantenberichtjes en brochures. Niet zoozeer feitenkennis wordt hier vereischt maar wel menschenkennis en begrijpen.

Zoekt contact met den arbeider en laat U niet afschrikken als ge merkt dat de menschen dom, onredelijk en onwetend zijn.

Als zulks het geval is, hebben wij er het onze toe bij te dragen om verbetering te brengen.

In dit verband wil ik U wijzen op de vereeniging Toynbee-werk, die hier te Delft bestaat en met welker doel en werkring gij, ten minste bij geruchte, wel bekend zult zijn. Ik raad U dringend aan, neen ik verwacht van U dat ge niet na zult laten, daar eens kennis van te nemen.

Vervalt daarbij niet in de fout zulks als een welwillendheid uwerzijds te beschouwen; het is uw plicht tegenover de maatschappij.

Waar gij in de gelegenheid zijt kennis en macht te vergaren, is het licht een daad van eenvoudige rechtvaardigheid, dat gij uw medemensch terzijde staat, niet neerbuigend, want gij zijt niet arm genoeg om aalmoezen te geven, maar als de sterke naast de zwakke, zeggende: Niet help ik U omdat ge zwak zijt, maar omdat ge sterk wilt zijn.

Mijne Heeren, al hetgeen ik hier gesproken heb, ik zou ervan kunnen zeggen: Ich habe getan, was ich nicht lassen konnte.

Niet heb ik dat alles gezegd omdat zulks onmiddellijk mijn taak was, maar omdat blijkbaar geen beter bevoegde aanwezig is.

Ik mag niet van U verlangen dat gij deze dingen ziet zooals ik ze zie, niet dat gij dezelfde richting voorstaat als ik, maar dit eisch ik van U: kies U eene richting, zoo het al niet de mijne is.

Mijne Heeren Candidaat-leden, ik sprak er reeds van dat wij studenten op elkander, op wederzijdschen steun zijn aangewezen.

In de komende tijden zullen ontgoochelingen U niet bespaard blijven. Er zullen oogenblikken zijn dat ge U voelt als een schip zonder roer, dat ge vertwijfeld uitziend naar de hand, die U hulp kan bieden, dat ge wel gaarne de eerste de beste tot uw vertrouwde en helper zoudt willen maken.

Het moge U dan een troostend besef, en tegelijk een aansporing om voorwaarts te gaan zijn, dat wij allen ouderen als jongeren dezelfde tijden hebben gekend of nog kennen.

Doch als wij ons één voelen dan is het alsof kleine en groote bezwaren vervagen en verdwijnen, alsof alles opgelost wordt in dat zekere weten, dat wij jong zijn en de toekomst voor ons open ligt.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 7 NOVEMBER 1913. No. 6.

Mijne Heeren Candidaat-leden, ik verzoek U allen op te staan.

Nu op dit oogenblik dat gij op het punt staat lid te worden van den Delftschen Studentenbond gevoel ik eenige huivering U in strakke termen te formuleeren de beteekenis van onze vereeniging.

Gij hebt gelegenheid te over gehad U van de feiten en de toestanden op de hoogte te stellen, maar niet zoozeer op het zijnde als wel op het komende moet den blik gericht zijn.

Daarom hoop ik dat gij in onzen Bond een groeiende vereeniging zult zien, tot welker bloei en vooruitgang gij gaarne zult willen medewerken.

Dus begroet ik U als medestrijders en inaugureer ik U met dezen hamerslag tot leden van den D. S. B.

Ik heb gezegd.

Gedachten en Gedichten.

Twee Liedjes in Mineur.

Voor Zonnekind.

I. ALS

Als alle dingen zijn gezegd,
En alles is gegeven,
Rest niets dan nog wat droefenis
Voor 't verder leege leven.

En wie zijn droefheid niet verwon,
Omdat zijn leed te groot is,
Geraakt tot onverschilligheid
Die erger dan de dood is.

II. VRAGENSMOE.

Wat is de mensch, die van het leven
Het onoplosbaar raadsel zoekt,
En in zijn eerlijkste oogenblikken
Het uur van zijn geboorte vloekt?

Die op zijn schouders voort moet torschen
De last van 't ongevraagd bestaan,
En niets begrijpend, onbegrepen,
Nog kampend zal ten onder gaan. —

L. DE TESTA.

Gebed.

God, wil het mij vergeven,
Ik wist niet wat ik deed;
'k Geloof dat heel mijn leven
Dit uur ik nooit vergeet.

God, wil het mij vergeven;
Gij wist slechts hoe ik leed,
Slechts Gij kunt mij vergeven,
Mijn God, die alles weet.

M. F.

De Offerande.

(Een Oostersche Parabel).

In het verre Oosten regeerde een wijs en machtig vorst, Ali-ben-Hassan. Trouw volgde hij de geboden van zijn godsdienst en eerbiedig hield hij de zeden van zijn vaders in eere.

Voor ieder jaar koos hij vijf raadslieden. Voor hij oud werd had hij sterke en krachtige raden, maar hij werd bejaard

en in een zeker jaar koos hij zwakke, zeer zwakke raden. De onderdanen van Ali-ben-Hassan waren gelukkig, zij leefden een sober leven, gebonden door oude zeden.

Ieder jaar kwamen vele menschen uit andere landen tot den vorst, om opgenomen te worden in zijn rijk en daar hun geluk te vinden.

Doch hiervoor was een loutering noodig, daar zij lager, veel lager stonden dan Ali-ben-Hassan's onderdanen.

Waren zij in den staat opgenomen, dan moesten zij geregelde offeranden brengen in den tempel van den Grooten Vogel, en festijnen aanrichten voor hunne medeburgers.

En ziet, in het jaar, dat de zwakke raadslieden regeerden, kwamen weer velen om opgenomen te worden.

Met liefde namen de onderdanen de loutering op zich, totdat velen waardig gekeurd werden voor het burgerschap.

Maar deze nieuwe lieden koesterden geen heiligen eerbied voor de zeden der vaders, en helaas, de zwakke raadslieden sterkten hen hierin.

Zij ontrieden hen vele offeranden te brengen; slechts enkele offers bracht men, om den Grooten Vogel en zijne dienaren gunstig te stemmen. Doch deze waren vertoerd over het niet huldigen der oude zeden en het smartte hen deze verguisd te zien, want ze wisten, dat dit meer voor zou komen en wat moest dan het einde zijn?

BEN-HUR.

Salomé.

Ik wil U schrijven over de Mengelberg-uitvoering van de slotsceene uit Strauss' Salomé. Ik wil U schrijven over de wereldberoemde zangeres, die geheel haar kunstenaarswezen gaf in de uitbeelding van Herodes' dochter. Ik wil U schrijven . . . maar kan men schrijven, waar de uitvoering is geworden één vergeten van wat om je was, één opgaan in de aangrijpende tragedie van Oscar Wilde's drama?

De zeldzame combinatie van twee der grootste kunstenaars, van Strauss en van Wilde, is geworden door de voortreffelijke vertolking van Mej. Aino Akté tot een geheel van voortreffelijke schoonheid.

Het was niet meer de zangeres, die de slotpassage van deze opera zong, het was de, in demonisch rood gehulde prinses van Juda, die voor ons stond, die in neete, zinnelijke liefde het bloedige hoofd van Jokanaan kuste. Het was de hysterische vrouw, die gedragen door Strauss' wilde en hartstochtelijke muziek, zich gaf in het wraakgevoel van haar eerst versmadede liefde, die in helse wellust haar bevrediging zocht in de doode oogen en lippen van Jokanaan.

Slechts jammer was het in deze schitterende uitvoering, dat door het ontbreken van de Herodias-partij de climax op het eind bij het bevel tot het doden van Salomé, een gevoel van leegheid, van onvolmaaktheid gaf, wat echter voor de gewone concert-uitvoeringen wel lastig zal zijn te ontgaan.

M.

Van verre en nabij.

Friesche Letterkunde.

De studie van de Friesche taal schijnt ondanks de beweging voor een wereldtaal steeds meer beoefend te worden. Niet alleen wordt in Friesland op vele lagere scholen buiten de gewone lesuren onderricht gegeven in het lezen en schrijven van de Friesche taal, ook aan de hoogeschoolen heeft deze studie haar intrede gedaan.

Reeds jaren lang was Prof. Dr. F. Buitenrust Hetteema te Utrecht bezig aan de Universiteitsbibliotheek aldaar een afdeling voor Friesche Letterkunde toe te voegen.

Twee weken geleden heeft genoemde hoogleeraar met een openbare rede, waaraan eenig officieel karakter gegeven was, een geregeld college over de Friesche taal ingeleid. Thans heeft men hem bereid gevonden slechts tegen vergoeding van reis- en verblijfkosten in Den Haag een serie van twaalf lezingen over de Friesche letterkunde (in het bijzonder het Friesche lied) te houden. Voor deze lezingen die Vrijdagsavonds gehouden zullen worden, zal de geldelijke bijdrage niet meer zijn dan noodig is, om de gemaakte onkosten te dekken. Plaats en uur zal den deelnemers nog worden meegedeeld. Degenen, die dezen cursus wenschen te volgen, kunnen zich aangeven bij den heer IJ. S. Rijpkema, Regentesselaan 205, Den Haag.

W. J. v. D. M.

Wetenschap en Wijsheid.

Iets over de Alchemie.

Het zal misschien enkelen aangenaam zijn eens te hooren op welk een fantastische wijze, onze voorvaders de chemie beoefenden. Zij zagen in de chemie een romantische, hoog-philosophische wetenschap en verwachtten, dat ze er het leven mee zouden begrijpen.

Het woord chemie is afgeleid van kemi of chêmeia wat Zwart Land of Egypte beteekent. De Alchemie is dus de kunst die in het Zwarte Land beoefend werd en wordt daardoor wel eens de Zwarte Kunst genoemd.

De Alchemie staat tot de tegenwoordige chemie in dezelfde betrekking als de toenmalige astrologie tot onze astronomie.

Het hoofdvraagstuk van de Alchemisten was het vinden van een zeker recept waarmee men alle onedele metalen in goud zou kunnen veranderen. Daarvoor vermoedden zij het bestaan van twee preparaten. Het eerste preparaat noemden zij het Grootte Magisterium of Roodde Leeuw. Ook vindt men in boeken andere namen voor dit preparaat als Steen der Wijzen, Levens-Elixer en Levenstinctuur.

De Alchemisten dachten het Grootte Magisterium ook in oplossing te kunnen verkrijgen, waaraan ze dan de naam van Aurum Potabile zouden toekennen. Ook kenden zij dit preparaat verder de kracht toe, om ouderdom in jeugd te veranderen.

Het tweede hoofdrecept had de naam van kleine Magisterium of Witte Leeuw. Dit recept had het vermogen alle onedele metalen in zilver te veranderen.

Naar beide preparaten hebben tal van ingewijden in de Zwarte Kunst (die de naam van Adepten droegen) jarenlang gezocht. De meest uitgebreide theorieën en hypothesen zijn er over opgesteld, doch helaas zijn op bevel van keizer Diocletianus (300 jaar na Chr.) een groot aantal Egyptische werken daaromtrent verbrand.

In 400 j. na Chr. werd het vraagstuk met nieuwe kracht behandeld en het was Demokritos die een bekend werk uitgaf, genaamd *Physica et Mystica*.

De vele boekwerken die alras verschenen waren, meest in een zeer romantische stijl geschreven en versierd met namen van groote mannen als Plato en Phytagoras.

Weldra verscheen een hoofdwerk van de hand van Abbu-Musa-Dschafar-Al-Sofi genaamd „Summa Perfectionis Magisterie in Sua Natura.” Zijn geheele theorie berust hierop dat hij alles opgebouwd denkt uit kwik en zwavel, terwijl het eene metaal steeds omzetbaar is in het andere.

Na een lange rusttijd verschijnen er weer belangrijke boekwerken en geschriften.

Doktor Arnoldus Villanovanus laat in 1350 twintig Alchemistische geschriften het licht zien. Daarna komt Raimundus Rullus omstreeks het jaar 1400 met 500 geschriften, terwijl als laatste geleerde genoemd dient te worden Basilius Valentinus (1450), de welbekende ontdekker van het Antimoon.

Hij mag worden beschouwd als de hekkedluiter van de Alchemie. Er ging een gerucht rond, dat hij de Steen der Wijzen gevonden had maar zorgvuldig verborgen hield.

Zijn opvolger gaf namelijk aan de Alchemie een andere richting. Dit was *Paracelsus* (\pm 1500) die verklaarde dat deze wetenschap niet diende om goud maar geneesmiddelen te maken. Hij was dus niet meer de echte, romantische Alchemist van vroeger.

De kracht van de Alchemie was nu gebroken. Toch werkt ze nog door tot in de 19e eeuw; we vinden in Duitsland in die tijd nog een „Hermetische Gezelschaft.”¹⁾

Na Paracelsus echter begon men de Alchemie met andere oogen te bezien; sommigen lachten erom, anderen gebruikten de Alchemie voor kwakzalverij.

Onder Hendrik VI was in Engeland het land bezaaid met valsche munten. En zelfs de gekroonde hoofden deden mee aan deze zoogenaamde „na-Alchemie-beweging.” Voorgangers in deze beweging waren Karel VII in Frankrijk en keizer Rudolf II, die zelfs de naam van Hermes Trismegistos verkreeg.

Al het mooie-philosophische was verdwenen, het was nu louter een winterayondliefhebberijtje geworden.

De oude ware chemisten vinden we niet meer, slechts hier en daar verheft zich een stem die meent het Levens-Elixer gevonden te hebben.

Daar was Graaf Caetano, die op listige wijze de hoven te Berlijn, Weenen en München bedroog. Het slot van zijn loopbaan als schijngeleerde was de strop. Aan een met goudblad beplakte galg hing de laatste Alchemist.

Na hem heeft James Rice nog een laatste poging gewaagd het Koninklijk Genootschap van Wetenschappen te Londen te bedriegen, doch ook hij heeft zich in wanhoop moeten vergiftigen. Dit was vrijwel het einde van de Alchemie, die, hoewel zeer dikwijls bespottelijk gemaakt, van groot belang is geweest voor onze tegenwoordige chemie.

Nabeschuwing.

Wanneer men even nagaat, dan merkt men spoedig, dat die Alchemisten niet zoo oppervlakkig dachten.

Is niet op een bepaalde plaats op aarde de versnelling van zwaartekracht voor hout, lood, koper etc. steeds dezelfde? Zeker, — en zou men dan daaruit niet mogen besluiten, dat alle stoffen uit dezelfde bouwsteentjes zijn opgebouwd, waarmee het ideaal van de Alchemisten zou zijn verwezenlijkt?

¹⁾ Hermes Trismegistos of Thorh de god der wetenschap en kunst.

Vereenigingsleven.

De zedelijke betekenis van het Socialisme.

Verslag van de lezing van Ds. S. K. BAKKER, gehouden voor de Soc. Dem. Studentenclub, op Vrijdag 31 October.

Uitgaande van de beschouwing, dat de wereld er is om de mensen: de mens de hoogste fase is van de natuurlijke ontwikkeling komen we onmiddellijk op dit belangrijke punt: We moeten steeds trachten de voorwaarden voor de ontwikkeling van het geestesleven van de mensen zo gunstig mogelijk te maken.

We stellen dus voorop: Hoe kunnen we het best het menselijke in de mens ontwikkelen, niet voor de enkeling maar voor de gehele Mensheid.

Laat ons eerst zien wat er van die ontwikkeling terecht komt onder de tegenwoordige wijze van voortbrenging, de kapitalistische.

De middelen ter voortbrenging, fabrieken en grond, zijn nu in handen van enkelingen, de grote massa is daarvan onherroepelijk uitgesloten. We hebben dus: Privaatbezit van productie-middelen.

Vroeger, in de middeleeuwen, was de producent tevens bezitter, hij maakte wat voor hem en zijn gezin *nodig was* om van te kunnen leven.

Toen nu de eerste machines uitgevonden werden, waren bepaalde mensen met veel geld instaat die machines te kopen en lieten zodoende anderen voor hun voortbrengen, veel goedkoper dan vroeger mogelijk was.

De tot nu toe betrekkelijk onafhankelijke producenten werden nu of brodeloos, of moesten in de fabrieken gaan werken, waar ze zeer afhankelijk waren en so slecht mogelijk betaald werden.

Wat lag voor die mensen nu meer voor de hand, dan het vernielen van fabrieken en werktuigen, om daardoor weer de goede oude toestanden terug te krijgen!

Zo handelden de arbeiders op vele plaatsen bij invoer van nieuwe machines (Hauptman's „Wevers”) denkende daardoor weer in hun vroegere omstandigheden te komen. Dat was natuurlijk onmogelijk, en langzamerhand werd het aantal onafhankeliken steeds geringer, een aantal, dat nog steeds slinkende is.

Was vroeger de voortbrenging gericht op het maken van produkten die nodig waren, nu werd het idee, dat bij de fabrikanten voorzat: „Winst maken” voor zich zelf, daarvoor andere mensen gebruikende.

Wie nu de meeste winst hielp maken was het bruikbaarste werktuig; we zien dus een streven naar so goedkoop en gewillig mogelijke werkkrachten.

Wat was daar nu beter voor te gebruiken dan kinderarbeid. Kinderen! die morren niet als ze kort gehouden worden, die komen niet tot verzet.

En zo zien we in Noord-Engeland weverijen, waar kinderen op de schandelijke manier uitgebuit werden. Zelfs Londense weeshuizen sloten kontrakten met werkgevers en leverden kinderen bij scheepsladingen, kinderen van 8 tot 10 jaar, die daar werken moesten 10, ja zelfs 12 uur per dag!

Maar er moest immers „WINST” gemaakt worden!

Dat gebeurde niet alleen in Engeland, maar in alle

andere landen evenzo. Ook in ons land had die ellendige kinder-uitbuiting plaats o. a. in Leiden, en het is de verdienste geweest van de novellist „Cremer” om daar het eerst op te wijzen.

Japan, het land waar de laatste 50 jaar, het moderne kapitalisme zich ontwikkeld heeft, handelt al evenzo; en wanneer ge lezen wilt over de ontzettende wantoestanden in Amerika, in de vleestrust, neem dan The Junger, (de Wildernis, uitgave W. B.) waar de schrijver er vertelt hoe de Poolse, Hongaarse e. a. landverhuizers, daar geestelijk en lichamelik te gronde gaan.

Toen deze toestanden in Chicago bekend werden, ontstond er een enorm spektakel in de pers.

Niet over de behandeling of liever mishandeling van de arbeiders, niet over het mislukken van al die mensenlevens, maar — omdat er wel eens een vinger, of een verbandlapje in de vleesbussen terecht kwam; terwille van de dierbare magen van de konsumenten, daarom, en daarom alleen!

Tegen deze, en nog vele andere wantoestanden kwam verzet, eerst uit de rijen der kapitalisten zelf, analoog met de vroegere beweging tegen de slavernij. (Beecher Stowe: „Uncle Tom's Cabin”).

Verenigingen van liefdadigheid, tot verhoging van het zedelik bewustzijn en dergelijke werden overal opgericht.

Maar een krachtiger verzet kwam van de zijde van de uitgebuiten zelf.

Het eerste motief was eenvoudig „noodweer”.

Intuitief voelende, dat de arbeider, alleen staande, niets kon, sloten ze zich aaneen, het eerst in Engeland („Trade Unions”).

Pas later kwam Marx, die aan dit verzet een wetenschappelijke ondergrond gaf en door zijn roep:

„Proletariers van alle landen, verenigt u”.

de beweging bewust, vast doel gegeven heeft.

Beoogde eerst deze beweging eenvoudig noodweer, later groeide door haar onder de arbeiders een strijd om beter leven, niet alleen op stoffelik, maar hoofdzakelik op geestelik gebied, en om daartoe te komen was nodig: „naast gemeenschappelijke produktie, gemeenschappelik bezit van de voortbrengingsmiddelen”.

Zolang de produktie partikulier was, kon het bezit partikulier, nu de produktie gemeenschappelik was geworden, gold als eerste eis: „Algemeen bezit”. Er moet niet voortgebracht worden om winst te maken, maar om u te voorzien in het nodige, om „ALLEN” te brengen naar een hoger, beter leven!

De Sociaal Democratie wordt gedragen door het besef wat een „mens” waard is, en waar het in dit leven om gaat.

Ze beoogt niet de „Heilstaat”, maar de „Vervolmaking”.

Haar doel is: „De voorwaarden voor de ontwikkeling van het geestesleven van de mensen zo gunstig mogelijk te maken”.

Laten we, waar we kunnen meewerken tot dat doel, laten we altans trachten van deze grootse beweging op de hoogte te komen!

P. SCHUT.

Sociaal-Demokratische Studenten-Club.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

J. GOUDRIAAN JR., Voorzitter.

P. SCHUT, Penningmeester.

F. VAN OPPEN, Sekretaris,

Oude Delft 179.

Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER SCHEIKUNDIGE TECHNOLOGIE.

De Voorzitter van de Afdeeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Scheikundig-Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1914, zich daartoe schriftelik moeten aanmelden bij den sekretaris, Prof. Dr. J. G. Sleswijk, voor den 1^{en} December 1913.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 30 October 1913, No. 15983¹, Afdeeling O, is met ingang van 1 November 1913, aan D. C. de Waal, technoloog te Delft, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de Analytische Scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft en is benoemd tot assistent voor de Analytische Scheikunde H. W. van Ockenburg te Rijswijk (Z. H.), voor het tijdvak van 1 November 1913 tot en met 31 Augustus 1914.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 31 October 1913, No. 15914, Afdeeling O, is met ingang van 1 November 1913, aan D. Th. Schuiling, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de Analytische Scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 30 October 1913, No. 15982, Afdeeling O, is met ingang van 1 November 1913, aan A. van Dreumel op zijn verzoek eervol ontslag verleend als bediende voor de Mijnbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

Ingekomen boeken.

DE WERELD DER DROOMEN, door HAVELOCK ELLIS.
Uitgegeven bij de „Hollandia”-Drukkerij te Baarn.
Prijs f 1,90.

Correspondentie.

Aan R. J.

Uw gedichtjes konden niet worden opgenomen.

Lijst van Vergaderingen.

Delftsche Studenten Debating-Club.

Maandag 24 November, 's avonds om 8 uur, op de leeszaal der S. P.

Spreker: Dr. J. Schoemaker.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 7 November. Geb. voor K. en W.: Italiaansche Opera: „Madame Butterfly”; 8 uur.

Zaterdag 8 November. Geb. voor K. en W.: Eerste abonnementsconcert (C) van het Concertgebouw-orkest, onder leiding van Willem Mengelberg; 8 uur.

Programma: 1. Concert voor strijkorkest, Vivaldi; 2. Drie deelen uit de Haffner-Senerade, Mozart; 3. Ouverture Leonore III, Von Beethoven; 4. Derde Symphonie, Brahms.

Zondag 9 November. Geb. voor K. en W.: Ned. Tooneel: „Gekocht en Betaald”; 8 uur.

Maandag 10 November. Geb. voor K. en W.: Gezelschap Royaards: „Mijlpalen”; 8 uur.

Diligentia: Liederavond Annette Gardnier, mezzosopraan; begel. Louis Schnitzler; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 7 November. Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneelgezelschap: „De Nimf”; 8 uur.

Tivoli-Schouwburg: Feestvoorstelling Kaat Mossel; 8 uur.

Zaterdag 8 November. Tivoli-Schouwburg: Ned. Tooneel: „Gekocht en Betaald”; 8 uur.

Groote Schouwburg: Italiaansche Opera; „Don Pasquale”; 8 uur.

—o—

 ADVERTENTIE.

Een Student wenscht, wegens verandering van woonplaats, zijn Kamers zoo spoedig mogelijk over te doen.

Adres: OUDE DELFT 37.

(588)

 OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120. Chr. F. RÜTER.

VOORHANDEN bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.,

— BINNENWATERSLOOT 33: —

 Voetbal-Jaarboekje

16e Jaargang.

Uitgegeven door den Nederlandschen Voetbalbond.

PRIJS f 0.50.

 A. J. BROUWERS Jr.,

Lange Geer hoek Breestraat.

TELEPHOON 271.

 Luxe Vulhaarden
en Kachels.

CONCURREERENDE PRIJZEN.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

— BINNENWATERSLOOT 33—35. —

Losse nummers verkrijgbaar van:
SPORTBLADEN.

DE MAANDAGOCHTEND COURANT (Sportnieuws)	5 cent.
SPORTKRONIEK	10 "
SPORTBLAD	10 "
REVUE DER SPORTEN	15 "
DE SPORT	10 "
AVIA	15 "
ALGEMEEN NEDERLANDSCH SPORTBLAD	15 "

GEILLUSTREERDE WEEKBLADEN.

DE PRINS	6 cent.
DE WERELDKRONIEK	10 "
DE WEEK	15 "
BUITEN	15 "
PAK ME MEE	5 "
HET LEVEN	10 "
DE WERELD	7 1/2 "

VOORHANDEN BIJ DE TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

De afsluiting en gedeeltelijke
droogmaking der Zuiderzee

BEKNOPT OVERZICHT, SAMENGESTELD
OP LAST DER ZUIDERZEE-VEREENIGING
TER GELEGENHEID VAN DE EERSTE
NEDERLANDSCHE TENTOONSTELLING OP
SCHEEPVAARTGEBIED TE AMSTERDAM
IN 1913.

PRIJS 25 CENT.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

De Koninklijke Akademie
en

de Polytechnische School

kost thans VIJF GULDEN.

Er zijn nog slechts een beperkt aantal exemplaren.
Stel het bestellen niet te lang uit. De voorraad kon
dan uitgeput zijn. (Zie de circulaire gezonden aan
alle dames- en heeren ingeschrevenen).

Voorhanden bij de

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN Jr. — Binnenwatersloot 33-35.

(2717)

SANATORIUM BEEKBERGEN

— voor lijders aan tuberculose. —